

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 82/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť B. K., S., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., S., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 NcC/9/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2011 doručená sťažnosť B. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 26. februára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 NcC/9/2010.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 14. augusta 2009 podal na Okresnom súde Spišská Nová Ves návrh v pracovnoprávnej veci, ktorý bol neskôr 25. augusta 2009 postúpený na prerokovanie z dôvodu „miestnej nepríslušnosti“ Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“).

Sťažovateľ 21. septembra 2009 podal námietku proti postúpeniu veci, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením z 26. februára 2010 tak, že vo veci je príslušný konať okresný súd.

Rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 3 NcC/9/2010 z 26. februára 2010 bolo sťažovateľovi doručené 21. júna 2010. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) tak, že dovolacie konanie zastavil uznesením sp. zn. 5 Cdo 243/2010 z 23. novembra 2010.

Zachovanie dvojmesačnej lehoty v zmysle § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ zdôvodňuje tým, že od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu neuplynuli dva mesiace.

Sťažovateľ ďalej v závere sťažnosti uviedol, že *„Vzhľadom na to, že rozhodnutie, ktoré namietam, je vykonateľné a podľa môjho názoru dochádza ním k porušovaniu môjho základného práva a zároveň bolo nariadené pojednávanie na deň 14. 2. 2011 sp. zn. 19C/52/2010, žiadam v súlade s § 55 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov o odloženie jeho vykonateľnosti. Tento svoj návrh zdôvodňujem tým, že ďalším postupom v súlade s napádaným rozhodnutím Krajského súdu bude dochádzať k nehospodárnosti a zvyšovaniu nákladov celého súdneho konania.“*

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a to, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi upraveného v čl. 48(1) Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach a to rozhodnutím sp. zn. 3NcC/9/2010 zo dňa 26. 2. 2010 porušené bolo.

2. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a to, aby sa vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48(2) Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 3NcC/9/2010 porušené bolo.

3. Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3NcC/9/2010 zo dňa 26.2.2010 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

4. B. K. priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 261,82 €...“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone o ústavnom súde, pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Ústavný súd sa najprv zamerl na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa v tej časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 3 NcC/9/2010, a zistil, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 184/06, III. ÚS 316/2010).

Ústavný súd v tejto veci zistil, že návrh sťažovateľa z 21. septembra 2009, ktorým nesúhlasil s postúpením veci z dôvodu „*miestnej nepríslušnosti*“, bol krajskému súdu predložený na rozhodnutie 11. februára 2010 a krajský súd o ňom rozhodol už 26. februára 2010. Rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 3 NcC/9/2010 z 26. februára 2010 bolo najprv doručené 25. marca 2010 Okresnému súdu Spišská Nová Ves a následne 6. apríla 2010 aj okresnému súdu, ktorý ho sťažovateľovi doručil 21. júna 2010, keď nadobudlo právoplatnosť. Sťažnosť sťažovateľa na postup krajského súdu však bola doručená ústavnému súdu až 17. januára 2011.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 172/05) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nedochádza

k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K odstráneniu právnej neistoty dochádza právoplatným rozhodnutím vo veci.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Vzhľadom na skončenie konania pred krajským súdom vydaním rozhodnutia a vrátením spisu okresnému súdu ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, nemôže už dochádzať k porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd na základe uvedeného preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 NcC/9/2010, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy tým, že *„ďalším postupom v súlade s napádaným rozhodnutím Krajského súdu bude dochádzať k nehospodárnosti a zvyšovaniu nákladov celého súdneho konania“*.

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Z tvrdení sťažovateľa uvedených v sťažnosti, ako aj z listinných dôkazov, ktoré k nej pripojil, vyplýva, že namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 NcC/9/2010 z 26. februára 2010 mu bolo doručené 21. júna 2010, keď nadobudlo aj právoplatnosť. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu na najvyššom súde dovolanie, pričom od doručenia jeho rozhodnutia v dovolacom konaní odôvodňuje vo svojej sťažnosti zachovanie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podanie dovolania v tejto veci však nemožno považovať za využitie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde. Pre posúdenie otázky zachovania lehoty v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nie je ani rozhodujúce to, kedy bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorého rozhodnutie ani v sťažnosti nenamieta, ale najmä dátum doručenia, resp. právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu (21. jún 2010), ktoré malo podľa neho porušiť jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a základné právo na zákonného sudcu zaručené čl. 48 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ sa teda ústavnej ochrany svojich základných práv domáhal zjavne až po uplynutí zákonnej lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže sťažnosť podal až v januári 2011.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 23. februára 2011